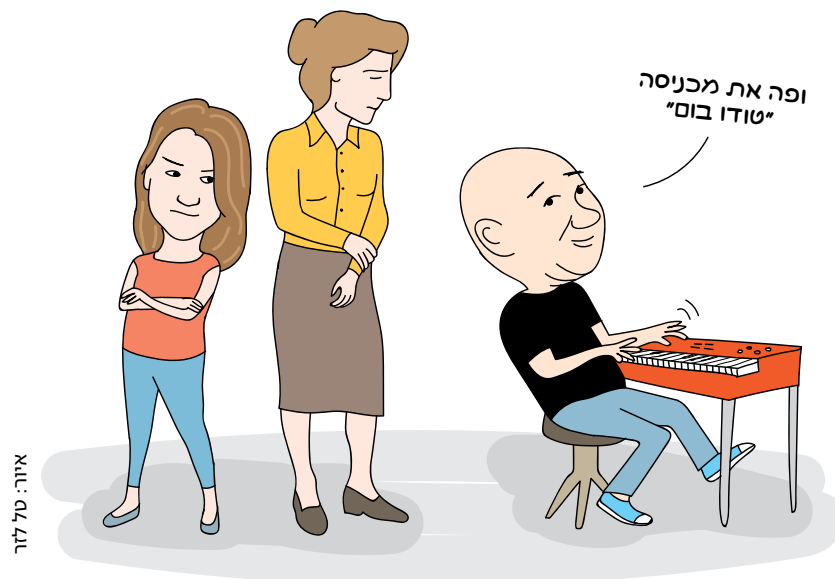

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

הטיול לארץ התווים

לא קלים חייו של הורה לילד שלומד לנגן. מצד שני, אין דבר נפלא יותר מילד מתמיד במשהו שאינו אינסטגרם

כאילו עם הידיים". העיקר שנמצא. אפרת הביטה בי במבט משונה. הפנים שלה נהיו לבנות כמו ריצ'רד קליידרמן, היא רצה מבוהלת החוצה ומלמלה משהו על כך שמדובר במוזיקה קלאסית ובאירוע רציני.

בשבוע שלפני הקונצרט דאגתי שהבת שלי לא תרחץ כלים ולא תפתח דלתות לבד, כדי שחלילה לא יאונה כל רע לידיים שלה. לבית הספר סחבתי לה את התיק בעציץ מ, והוריתי לה לא להצביע בשיעורים. אסרתי עליה ללכת לצופים, לחוג ריקוד, או סתם להיפגש עם חברות לא יוצ' לחיות, שחושבות שמוצרט זה ההוא שהמציא את השוקולד. בלילה שלפני ההופעה דאגתי שתלך לישון מוקדם עם כפפות, ולאורך כל הלילה השמעתי לה בלופ את המינואט כדי שייכנס לה לתודעה.

לקונצרט עצמו, שהתקיים בספרייה, התאספו כמה עשרות הורים גאים. ניסיתי לשאול את אפרת למה אין נציגות תקשורתית ומתי מגיע הצוות של גיא פינס, אבל הרגשתי שהיא מתחמקת ממני. ההורים האחרים נראו רגועים, בטח יחסית למי שעומדים לפני תחרות שעשויה לחרוץ את עתיד ילדיהם, אבל ידעתי שמדובר בהעמדת פנים. העולם הקלאסי מלא תככים ואגו.

לא לקחתי סיכונים, וכשילדים אחרים ניגנו, ניסיתי לפגוע בריכוז שלהם על ידי פתיחת סוכריות טופי עם נייר צלופן והשתעלויות שלא לצורך. כשהגיע תורה של בתי הייתי נרגש מאוד. שקלתי לצעוק "הו הו מי זה בא, בירנבוים הבא!" אבל הרגשתי לפי המבטים של אשתי שזה קצת מוגזם.

הילדה היתה נהדרת והייתי מאושה, אבל חיכתה לי עוד הרבה עבודה. ניסיתי להבין איפה יושבים השופטים, כי הבאתי מבעוד מועד כמה בקבוקי יין כדי לחלק להם לאות הערכה על הבחירה הנכונה שיעשו בהמשך.

ניסיתי גם להשפיע על דעת הקהל. בסיום אחד הקטעים שיתפתי את האישה שישבה לידי בדעה שהקטע היה ממש תת-רמה, ועדיף שהילד שניגן יחפש את עתידו בתי חום הנגרות. הפסקתי רק כשהיא הבהירה לי במבט מורה אימה שזה הילד שלה.

בשלב מסוים ניגשה אלי אפרת בחוסר סבלנות מסוים ולחשה לי לתוך האוזן: "מר ניצני – אתה לא ב'כוכב נולד'." זו לא תחרות, זה קונצרט!"

הרגשתי נבוך ושקלתי לשתות את כל בקבוקי היין בעצמי, אבל אפרת לא סיימה. "שיר המנגל היה אכן יצירת מופת, אבל פה זה לא צומת מסוכים, אז תשמור על השקט בבקשה". הוא אשר אמרתי. כמה אגו יש בעולם המוזיקה הקלאסית. ●

yairn@israelhayom.co.il

אושרה בעולם המוזיקה. אם תצטיין, היא תוכל להפוך לכוכבת עולמית כמו אלטון ג'ון או לאנג לאנג, ובמקרה הפחות זוהר, פסנתרנית נעימות בלובי של מלון. לעומת זאת, אם היא תלך ללמוד עיצוב פנים, הנהלת חשבונות או אחד ממקצועות ההייטק, ייחסכו ממנה מצבי הרוח, האימונים האינסופיים, חוסר הודאות והלחץ לפני הופעות. לפני כמה שבועות קיבלנו הודעה שבסוף פברואר ייערך קונצרט חצי שנתי של כל תלמידיה של אפרת, והילדה תנגן בו מינואט בסול מינור של באך. הרגשתי שזאת ההזדמנות שלי גם להבין סוף-סוף מה פירוש המילה מינואט, וגם להפוך את הילדה לכוכבת. זו תהיה ההופעה המקצועית הראשונה שלה, ואני – כאיש מקצוע וכחורה פולני – צריך לתת לה את מלוא התמיכה כדי שתנצח בתחרות.

מצד אחד, הרגשתי שאני יכול לסמוך על המורה אפרת בענייני עצומות. הרי הצלחת הילדה היא הצלחתה! מצד שני, אפרת היא גם המורה של שאר התלמידים שמתחרים בבתי, מה שיוצר אצלה ניגוד עניינים מובנה. כך שאין לבת שלי על מי לסמוך אלא על אביה שבגרביים, ועם כל הכבוד לכולם, יש לי הרבה מה לתרום מניסיוני בעולם הבידור. עם כמה טיפים טובים אני יכול להעלות את הבת שלי על המסלול הבטוח לפרסום ולקריירה עולמית.

אחרי אחד השיעורים פניתי לאפרת ואמרתי שלקראת הקונצרט יש לי כמה רעיונות יצירתיים. סיפרתי לה על שירי רים שכתבתי, ואמרתי שעם כל הכבוד לבאך, בשנים האחרונות הוא לא ממש קיים בפלייליסט של גלגלצ, ולא שמעתי שום יצירה שלו כרינגטון, כך שלא היה מזיק לו ללמוד משהו מדורון מדלי. או ממני.

"היום חייבים משהו שמייצר כפיים", הסברתי, "אולי נשלב

במינואט איזה דואט עם עומר אדם או עדן בן זקן? אולי טודו בוס? הופעת אורח של דרביקסט? או זמרת עם לופר?" הסברתי שחייבים לבלוט גם ברמה הוויזואלית. "את אולי לא נולדת אז", אמרתי, "אבל בשנות השמונים עשיתי קריירה מכרז שהרבקתי למצח. ג'רי לי לואיס ניגן עם הרגליים כבר בשנות החמישים, ועם כל הכבוד למינואט המרדניים-רצח, איתו הבת שלי לא תגיע לשום מקום, אולי להופעות ברשת משען". הוספתי שאם לא נעים לה מיהאן סבסטיאן והיא מתעקשת לשמור על היצירה המקורית, "אני מוכן שהילדה תופיע עם פלייבק נגינה של דניאל בירנבוים ורק תעשה

גם אני, כמו לא מעט ילדים, למדתי ביל-דוטי לנגן בפסנתר, אבל זה נפסק במהירות. עד היום אני לא קורא תווים, ויכולתי מוגבלות. שתי הבנות הגדולות שלנו המשיכו את מורשת העצלנות שלי ופרשו מלימודי הפסנתר בשיא, אחרי שנה או שנתיים.

הקטנה, לעומת זאת, לומדת במרץ כבר כמה שנים ומפגינה כישרון, חריצות ודבקות במשימה. מדי פעם אני עובר לידה ועושה פרצוף של בטהובן, אבל כשהיא מראה לי את מחברת התווים שלה ושואלת מה אומר הסימן ליד המי במול, לא רק שאין לי מושג, אני גם לא יודע מי זה מי ובאיזה MALL הוא עושה שופינג.

לא קלים חייו של הורה לילד שלומד לנגן. ההתחלה קשה, הילד מחפש את דרכו, מזויף, חוזר על אותם תווים 500 פעם וגורם לך להתחיל לחפש אטמי אוזניים או פניי מיייה באווה. מצד שני, אין דבר נפלא יותר מלראות ילד שלומד ומשתפר, ובעיקר מתמיד יותר מחמש דקות במי שהו שאינו אינסטגרם. מכיוון שהקטנה היא הסיכוי היחיד שמישהו מבני הבית יהפוך לבעל השכלה מוזיקלית, הגברת הראשונה ואני תומכים בה לאורך כל הדרך.

מורה לפסנתר היא יצור מפחיד. ככה לפחות אני זוכר את המורות שלימדו אותי לפני חמישים שנה. מבוגרות קשוחות עם מבט של צ'אוסקו בעיניים, שיושבות קרוב אליך על ספסל קשה, אבל לא קשה כמוהן. בכל רגע נתון הן יודעות לזהות, על פי שפת הגוף והקואורדינציה בין הידיים

לבין המוח שמנסה לקרוא את התווים, אם אתה מרוכז בפסנתר, או דווקא בבת של השכנים. בביתנו אין פסנתר כנף או פסנתר קיר אמיתי, רק פסנתר חשמלי, שהמורה אפרת דאגה להבהיר לי, באופן מרומז יותר או פחות, שמבחינתה הוא משהו שבין אורגנית צעצוע שמתאימה

למופעים באולמי בון בון לבין קומקום חשמלי. אפרת היא בחורה מוכשרת ומשקיענית, ובניגוד למורות שהיו לי והוכירו את גולדה מאיר, היא גם יפת תואר וסימפטית. הסברתי לה שהסיבה שאני לא רוכש פסנתר אמיתי היא שאני חושש שזה יפעיל לחץ מיותר על הילדה להפוך לפסנתרנית רצינית. אפרת הנהנה, וראיתי במבט שלה שהיא מבינה שמדובר בקמצן. עם זאת, חשוב לזכור של-פסנתר החשמלי יש עוד יתרון: אפשר לחבר לו אוזניות, ואז יש שקט בבית.

אני אשמח כמובן שבתי תהפוך לפסנתרנית ותמצא את

אם תצטיין בנגינה בפסנתר, בתי תוכל להפוך לכוכבת עולמית כמו אלטון ג'ון או לאנג לאנג, ובמקרה הפחות זוהר, פסנתרנית נעימות בלובי של מלון